

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА

УДК 341.241.8

РОЗВИТОК ДВОСТОРОННІХ ДОГОВОРІВ ПРО СТВОРЕННЯ ЗОН ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ ЗА УЧАСТЮ УКРАЇНИ

Галаган Сергій Олександрович,
здобувач кафедри міжнародного права
(Інститут міжнародних відносин
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка,
м. Київ, Україна)

Статтю присвячено вивченню договорів про створення зон вільної торгівлі за участю України в частині історичного розвитку, відповідності зобов'язань за такими договорами, предмета, змісту, особливостей, типу, інституційної структури, співвідношення з правом СОТ, механізму вирішення спорів. Досліджено двосторонні договори про створення зони вільної торгівлі між Україною та іншою державою з моменту набуття Україною незалежності і дотепер. За участю України створено такі зони вільної торгівлі, як Вірменія-Україна, Канада-Україна, Єдина економічна зона, ЄАВТ-Україна, ЄС-Україна, Грузія-Україна, ГУАМ, Киргизька Республіка-Україна, Договір про зону вільної торгівлі між членами Співдружності Незалежних Держав (СНД), Україна-Азербайджан, Україна-Білорусь, Україна-Казахстан, Україна-Республіка Молдова, Україна-Чорногорія, Україна-Республіка Північна Македонія, Україна-Таджикистан, Україна-Узбекистан, Україна-Туркменістан, Україна-Ізраїль. Тривають переговори щодо створення таких зон вільної торгівлі, як Україна-Сербія, Україна-Сінгапур, Україна-Туреччина. У статті констатовано, що договірна практика України в частині укладання договорів про вільну торгівлю є безсистемною та заплутаною. Продемонстровано, що конкретність зобов'язань не є головним аспектом успішності дії договору про зону вільної торгівлі. Стверджується, що практика України характеризується застосуванням як американського, так і європейського підходів до предмета лібералізації зони вільної торгівлі. Зміст договорів про зони вільної торгівлі за участю України пройшов суттєвий розвиток, адже перші угоди були надзвичайно спрощеними. Інституційний аспект зони вільної торгівлі також із роками еволюціонував. Незважаючи на появу в угодах про зони вільної торгівлі все детальніше прописаних механізмів вирішення спорів, Україна поки надає перевагу механізму врегулювання спорів у межах СОТ. Угоди між Україною та інтеграційними об'єднаннями чи укладені в межах інтеграційних об'єднань за участю України потребують подальшого вивчення.

Ключові слова: зона вільної торгівлі, міжнародний договір, Україна, практика, економічна інтеграція, міжнародне право.

DEVELOPMENT OF BILATERAL AGREEMENTS ON THE CREATION OF FREE TRADE ZONES WITH THE PARTICIPATION OF UKRAINE

Galagan Sergiy Olexandrovych,
Applicant
of the Department of International Law
(Institute of International Relations
of Taras Shevchenko
National University of Kiev,
Kyiv, Ukraine)

The article is devoted to the study of agreements on the creation of free trade zones with the participation of Ukraine in part of its historical development, the compliance of obligations under these agreements, its subject, content, peculiarities, type, institutional structure, relation to the WTO law, as well as the mechanism for resolving disputes. Bilateral agreements on the creation of a free trade zone between Ukraine and another state have been studied since the moment Ukraine became independent until today. It is stated that the contractual practice of Ukraine in terms of concluding free trade agreements is unsystematic and confusing. With the participation of Ukraine, the following free-trade zones were established: Armenia-Ukraine, Canada-Ukraine, Unified Economic Zone, EFTA-Ukraine, EU-Ukraine, Georgia-Ukraine, GUAM, Kyrgyz Republic-Ukraine, Free Trade Agreement Treaty between the members of the Commonwealth of Independent States (CIS), Ukraine-Azerbaijan, Ukraine-Belarus, Ukraine-Kazakhstan, Ukraine-Republic of Moldova, Ukraine-Montenegro, Ukraine-Republic of Northern Macedonia, Ukraine-Tajikistan, Ukraine-Uzbekistan, Ukraine-Turkmenistan, Ukraine-Israel. Negotiations are continuing on the establishment of such free trade zones: Ukraine-Serbia, Ukraine-Singapore, Ukraine-Turkey. Meanwhile it is demonstrated that the specificity of the commitments is not the main aspect of the success of the free trade area agreement. It is alleged that the practice of Ukraine is characterized by the application of both American and European approaches to the subject of the free trade zone liberalization. The content of agreements on free trade zones with the participation of Ukraine has undergone significant development: the first deals compared to modern ones are extremely simplified. The institutional aspect of the free trade zone has also evolved over the years. Despite the appearance in the agreements on free trade of all the more detailed mechanisms of dispute resolution, Ukraine still prefers a mechanism for settling disputes within the framework of the WTO. Agreements between Ukraine and integration associations or concluded within the framework of integration unions with the participation of Ukraine still need further study.

Key words: free trade zone, international treaty, Ukraine, practice, economic integration, international law.

Основних юридичних питань, які повинні бути вирішені у кожному договорі про створення зони вільної торгівлі, не так уже й багато. Серед них обов'язково повинні бути предмет регулювання, тобто торгівлі, чим саме стосується лібералізація та які аспекти цієї торгівлі ще регулюються, товарна номенклатура зовнішньоекономічної діяльності, правила визначення країни походження товарів та принцип застосування непрямих податків, співвідношення юридичної сили положень такого договору з правом Світової організації торгівлі (далі – СОТ), інституційна структура подальшого співробітництва і механізм вирішення спорів, що можуть виникнути з цього договору.

Отримавши незалежність у 1991 році, Україна втратила налагоджені торгівельні зв'язки з колишніми державами-членами СРСР, автоматично не отримавши нових. Тому в перші роки незалежності перед Україною стояла проблема відновлення та налагодження економічних зв'язків із пострадянськими державами. Після цього відбулися перші спроби створення зон вільної торгівлі з іншими державами. Сьогодні ми можемо спостерігати бурхливий розвиток договірної практики України щодо створення зон вільної торгівлі.

Однак сучасна українська юридична наука зосередила свою увагу на вивченні загальних, універсальних тенденцій розвитку зон вільної торгівлі, регіональних торгівельних угод, зокрема в частині співвідношення з правом СОТ та на вивченні юридичного забезпечення економічної інтеграції держав загалом. Чи не єдиним винятком стала глибока та всеохоплювальна Угода про асоціацію України з ЄС, доволі детально досліджена В.І. Муравйовим, І.А. Березовською, К.В. Смирновою, В.О. Голубевою та іншими. Також теоретичною основою дослідження стали роботи С.Г. Осики, Д.В. Скриньки, В.М. Довганя, Д.М. Чибісова, В.Т. П'ятницького, В.В. Чайковської, але ці роботи присвячені не практиці України, що виокремлює це дослідження, яке має більш практичний характер.

Цілями дослідження є вивчення договорів про створення зон вільної торгівлі за участю України в частині історичного розвитку, відповідності зобов'язань за такими договорами, предмета, змісту, особливостей, типу, інституційної структури, співвідношення із правом СОТ, механізму вирішення спорів.

Відповідно до пп. а п. 7 ст. XXIV ГАТТ, будь-яка держава-член, яка вирішила вступити у митний союз, зону вільної торгівлі або тимчасову угоду, що веде до утворення такого союзу чи зони, повинна оперативним повідомити СОТ і надати їй таку інформацію щодо запропонованого союзу чи зони, яка б надала їм можливість підготувати такі звіти та рекомендації сторонам, які вони можуть уважати необхідними [1]. Україна, будучи членом СОТ, на виконання цього положення повідомила СОТ повідомлення про такі зони вільної торгівлі, створені як двосторонніми договорами між державами, двосторонніми договорами між державою й інтеграційними об'єднаннями, так і просто в межах інтеграційних об'єднань за участю України: Вірменія-Україна, Канада-Україна, Єдина економічна зона, ЄАВТ-Україна, ЄС-Україна, Грузія-Україна, ГУАМ, Киргизька Республіка-Україна, Договір про зону вільної торгівлі між членами Співдружності Незалежних Держав (СНД), Україна-Азербайджан, Україна-Білорусь, Україна-Казахстан, Україна-Республіка Молдова, Україна-Чорногорія, Україна-Республіка Північна Македонія, Україна-Таджикистан, Україна-Узбекистан, Україна-Туркменістан. Також СОТ у межах процедури попереднього повідомлення повідомлено про переговори щодо створення таких зон вільної торгівлі за участі України: Україна-Сербія, Україна-Сінгапур, Україна-Туреччина. Проте в цьому переліку відсутня угода про зону вільної торгівлі Україна-Ізраїль, договір щодо створення якої було підписано 21 січня 2019 року.

Таким чином, у договірній практиці України фактично сформувались два шляхи створення багатосторонніх зон вільної торгівлі: зокрема укладання багатосторонньої угоди про зону вільної торгівлі та укладання низки двосторонніх угод про вільну торгівлю з державами регіону. Унікальною особливістю України є те, що в межах СНД застосовано обидва ці підходи. Предметом цього дослідження є другий шлях.

У перші роки незалежності укладено угоди про зони вільної торгівлі, які сьогодні перебувають у трохи не визначеному стані: з одного боку, вони не є денонсованими, а з іншого – їх дія сьогодні майже повністю поглинута Договором про зону вільної торгівлі СНД. Такими договорами є: 1) Угода між Урядом України та Урядом Республіки

Білорусь про вільну торгівлю від 17.12.1992 р.; 2) Угода між Урядом України та Урядом Російської Федерації про вільну торгівлю та Протокол до неї від 24.06.1993 р.; 3) Угода між Урядом України та Урядом Республіки Казахстан про вільну торгівлю від 17.09.1994 р.; 4) Угода між Урядом України та Урядом Республіки Вірменія про вільну торгівлю від 07.10.1994 р.; 5) Угода між Урядом України та Урядом Республіки Узбекистан про вільну торгівлю від 29.12.1994 р.; 6) Угода між Урядом України та Урядом Киргизької Республіки про вільну торгівлю від 26.05.1995 р.; 7) Угода між Урядом України та Урядом Республіки Молдова про вільну торгівлю від 29.08.1995 р.

Укладені Україною двосторонні договори про вільну торгівлю в перші роки незалежності діяли майже в повному обсязі, незважаючи на доволі незначний обсяг правового регулювання. Це доводить, що конкретність зобов'язань не є головним аспектом успішності дії договору про зону вільної торгівлі. Водночас під час укладання, проведення внутрішньодержавних процедур та подальшого виконання таких договорів мали місце порушення чинного законодавства України: не дивлячись на той факт, що договір, яким створювалася зона вільної торгівлі між Україною та Білоруссю, було ратифіковано лише Законом України «Про ратифікацію Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю та Протоколу між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вилучення з режиму вільної торгівлі до Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю від 17 грудня 1992 року» № 531-14 від 19 березня 1999 року [2] і текст Угоди не містить положень про її тимчасове застосування, а стаття 18 Угоди встановлює, що вона набуває чинності з дати обміну повідомленнями про виконання Договірними Сторонами необхідних для цього внутрішньодержавних процедур, практика зовнішньоекономічних відносин між Україною та Республікою Білорусь доводить, що Угода фактично застосовувалась у двосторонніх відносинах із 17 грудня 1992 року [3]. Набуттю чинності угодами про створення зон вільної торгівлі заважав значний проміжок часу, необхідний для проходження внутрішньодержавних процедур.

Однак цілком очевидно, що такий підхід, який був заснований на тісних економічних зв'язках між державами, не міг задовольняти потребу належного правового регулювання, що постійно зростала. Не дивлячись на той факт, що тексти цілого ряду Угод є схожими (наприклад, угоди про вільну торгівлю з Азербайджанською Республікою, Республікою Грузія, Туркменістаном та Киргизькою Республікою), практика їх застосування не є однаковою. Тексти договорів про вільну торгівлю містять багато декларативних положень, що потребують подальшої конкретизації (наприклад, положення угод про спільні комісії, недобросовісну конкуренцію, порядок вирішення спорів). Водночас майже кожна угода містить положення, що є чіткими, однозначними та можуть бути запозичені для внесення до інших Угод (наприклад, визначення сфери застосування Угоди в Угоді з Республікою Грузія, врегулювання питання реекспорту в Угоді з Республікою Молдова, врегулювання питання обміну інформацією з Республікою Узбекистан).

Успіхом таких перших договорів визначено встановлення та договірне закріплення вилучень із режиму вільної торгівлі. Важливим також був той факт, що під час застосування положень угод Договірні Сторони використовували єдину дев'ятизначну Товарну номенклатуру зовнішньоекономічної діяльності, засновану на Гармонізованій системі і Комбінованій тарифно-статистичній номенклатурі Європейського економічного співтовариства, що безперечно сприяло уніфікації.

Одними з основних недоліків цих перших договорів було невключення до угод України про вільну торгівлю положення про стягнення непрямих податків за місцем призначення товарів та невключення до тексту угод як їх невід'ємної частини уніфікованих правил визначення країни походження товарів. Доведено необхідність

одночасно з укладанням угоди про створення зони вільної торгівлі укладати і протокол про вилучення з режиму вільної торгівлі та недопущення включення в ці протоколи відсилки до норм національного права.

Найбільше проблем у практиці застосування двосторонніх угод про вільну торгівлю в Україні виникло з державами, з якими Україна мала найбільший товарообіг, зокрема з Російською Федерацією та Республікою Білорусь. На наш погляд, із юридичної точки зору спірним було звільнення імпортованих товарів від обкладання податком на додану вартість у товарообігу з цими державами з посиланням на положення двосторонніх Угод про вільну торгівлю. Таке звільнення від обкладання податком на додану вартість, на наш погляд, має бути оформлено окремими угодами.

У 2001 році Україна уклала свою першу міжнародну угоду про створення зони вільної торгівлі з державою, яка не була однією з правонаступниць СРСР, – Македонією. Ця угода вже містить 38 статей, що вдвічі більше за попередні угоди України, два додатки та три протоколи, які ще мають додатки [4]. Здебільшого це пов'язано з визначенням співвідношення правил зони вільної торгівлі з правом СОТ та правил країни походження товарів і методів адміністративного співробітництва.

Після вступу України до СОТ угоди про вільну торгівлі, укладені Україною, змінились якісно. Такі угоди містять положення про захист прав інтелектуальної власності, конкуренцію, електронну комерцію, а також питання, що опосередковано пов'язані з торгівлею, наприклад, охорона навколишнього середовища чи дотримання трудових стандартів. Такі угоди також мають власний механізм вирішення спорів між сторонами як альтернативу системі врегулювання спорів у межах СОТ. Більшість угод про вільну торгівлю, укладених Україною, стосуються торгівлі товарами, а лише три угоди (з ЄС, ЄАВТ і Чорногорією) містять положення про торгівлю послугами.

Угода про вільну торгівлю між Україною та Чорногорією, підписана 18.11.2011 р. в м. Київ та ратифікована Законом України від 16.10.2012 р. № 5445-VI, набрала чинності 01.01.2013 р. Важливо, що Угода не передбачає перехідних періодів для поступової лібералізації ввізних мит (як більшість інших угод про вільну торгівлю), а також не містить положення про тарифні квоти [5]. Отже, Угода про вільну торгівлю з Чорногорією характеризується значною та миттєвою лібералізацією торгівлі промисловими та сільськогосподарськими товарами.

В Угоді визначено, що положення права СОТ будуть застосовуватися до таких аспектів регулювання торгівлі товарами, як імпорتنі та експортні обмеження, внутрішнє оподаткування і нормативні акти, загальні винятки і винятки з міркувань безпеки, технічні регламенти, санітарні та фітосанітарні заходи, Правила походження, митна оцінка.

У Додатку III до Угоди про вільну торгівлю між Україною та Чорногорією, де має міститись графік специфічних зобов'язань і список вилучень із режиму найбільшого сприяння, зазначено, що для цілей угоди Україна зберігає свої зобов'язання в СОТ. Україна та Чорногорія підтвердили Секретаріату СОТ, що Україна не включила до угоди графік специфічних зобов'язань і список вилучень із режиму найбільшого сприяння, оскільки вважає, що її зобов'язання в межах ГАТС є інкорпорованими до угоди [6; 18]. Зобов'язання Чорногорії в межах угоди майже дублюють зобов'язання відповідно до ГАТС, проте зобов'язання розширені у частині послуг зі страхування та пов'язаних із ними послуг, а також щодо послуг наземного транспорту [6; 17-18].

Угоди про вільну торгівлю, укладені Україною з розвиненими країнами (ЄС, ЄАВТ та Канада), характеризуються асиметричним характером у частині тарифної лібералізації, оскільки Україна має довші перехідні періоди для більшої категорії товарів. Сільськогосподарська продукція користується захистом на внутрішньому ринку розвинених країн, тому український експорт сільськогосподарської

продукції підпадає під тарифні квоти, які встановлені для української продукції або діють глобально.

Сучасні угоди про вільну торгівлю, укладені Україною, містять детальні правила визначення походження, структура і принципи яких базуються на положеннях Міжнародної конвенції про спрощення і гармонізацію митних процедур 1974 року. Певні труднощі існують у межах Договору про зону вільної торгівлі СНД через застосування різних версій Правил походження СНД у торгівлі між різними країнами: версія 1993 року в торгівлі між Україною та Туркменістаном, а також у торгівлі між Україною та Узбекистаном. Версія 2000 року застосовується у двосторонній торгівлі між Україною та Грузією, а у торгівлі між Україною та іншими членами Договору про зону вільної торгівлі СНД застосовується версія 2009 року. Важливо, що після приєднання України до Регіональної Конвенції про пан-Євро-Середземноморські преференційні правила походження, у торгівлі між Україною, ЄС, державами ЄАВТ, Молдовою, Грузією, Чорногорією та Македонією стає можливою діагональна кумуляція при визначенні походження товарів. Проте угоди про вільну торгівлю мають бути змінені у цій частині, щоб діагональна кумуляція запрацювала.

Щодо предметного регулювання договорів про зони вільної торгівлі за участю України, то більшість угод стосується торгівлі товарами, а лише три угоди про вільну торгівлю (з ЄС, Чорногорією та державами ЄАВТ) містять положення про торгівлю послугами. І хоча це може свідчити про застосування американського підходу до договорів про зону вільної торгівлі, який полягає у лібералізації в межах зони вільної торгівлі лише торгівлі товарами, можна стверджувати, що після вступу України до СОТ угоди про вільну торгівлі, укладені Україною, змінились якісно. Так, до вступу до СОТ, Україні треба було передбачити хоча б універсальний рівень лібералізації торгівлі у своїх договорах. Тому нинішній перехід до європейської моделі видається доцільним: такі угоди містять положення про захист прав інтелектуальної власності, конкуренцію, електронну комерцію, а також питання, що опосередковано пов'язані з торгівлею, наприклад, охорона навколишнього середовища чи дотримання трудових стандартів, мають власний механізм вирішення спорів між сторонами як альтернативу системі врегулювання суперечок в межах СОТ. Водночас треба зауважити, що остання підписана Україною угода про зону вільної торгівлі з Ізраїлем відображає американський підхід, що пояснює і підтверджує висновок, що економічно потужніша сторона обирає тип договору і, відповідно, рівень інтеграції.

Щодо інституційної структури, передбаченої для функціонування зони вільної торгівлі у міжнародному договорі про її створення, то практика України підтверджує думку, що відбувається ускладнення такого регулювання. Так, Угода між Урядом України та Урядом Киргизької Республіки про вільну торгівлю передбачає лише створення українсько-киргизької комісії для реалізації мети цієї Угоди та вироблення рекомендацій щодо вдосконалення торгово-економічного співробітництва між двома країнами [7]. Угода між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю, крім заснування спільної Українсько-Білоруської комісії, передбачає ще заснування Міждержавної координаційної ради з експортного контролю [8]. А от щодо інституційного складника Угода про вільну торгівлю між Кабінетом Міністрів України та Урядом Держави Ізраїль, то сторони погодилися створити Спільний комітет, що складається з представників кожної зі сторін [9]. Сторони створюють такі підкомітети: з торгівлі товарами, з митних питань, сприяння торгівлі та правил походження, з технічних бар'єрів у торгівлі та з торгівлі та охорони навколишнього середовища. Кожна сторона також призначає координатора угоди – відповідний державний орган.

Усі угоди дозволяють державам застосовувати глобальні захисні заходи, а деякі з них також містять положення про двосторонні захисні заходи для захисту національного товаровиробника, якщо тарифна лібералізація призвела до зростання імпорту та спричинення шкоди. Практика України підтверджує той факт, що механізм урегулювання суперечок в межах СОТ залишається основним форумом для розгляду торговельних спорів.

Таким чином, виходячи з проведеного дослідження, ми повинні констатувати, що договірна практика України в частині укладання угод про вільну торгівлю є безсистемною та заплутаною. Двосторонні та багатосторонні угоди часто дублюють одна одну, а взяті Україною за однією угодою зобов'язання суперечать раніше взятим зобов'язанням. Водночас доведено, що конкретність зобов'язань не є головним аспектом успішності дії договору про зону вільної торгівлі. Практика України характеризується застосуванням як американського, так і європейського підходів до предмета лібералізації зони вільної торгівлі, що пояснюється тим, що не Україна обирає підхід до угоди, а залишає цей вибір економічно потужнішій державі. Щодо змісту договорів про зони вільної торгівлі за участю України, то спостерігається його суттєвий розвиток: якщо перші угоди не містили навіть правил визначення походження товарів, то укладені останніми роками угоди є чи не найбільш детальними у світовій практиці. Інституційний аспект зони вільної торгівлі також із роками еволюціонує та починає забезпечувати все вищий рівень співробітництва. Незважаючи на появу в угодах про зони вільної торгівлі все детальніше прописаних механізмів вирішення спорів, Україна поки надає перевагу механізму врегулювання спорів у межах СОТ. Однак це дослідження зосереджено лише на договорах за участю держав. Угоди між Україною та інтеграційними об'єднаннями чи укладені в рамках інтеграційних об'єднань за участю України ще потребують подальшого вивчення.

Список використаних джерел:

1. Генеральна угода з тарифів і торгівлі. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_264.
2. Закон України «Про ратифікацію Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю та Протоколу між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вилучення з режиму вільної торгівлі до Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю від 17 грудня 1992 року». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/531-14>.
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 18 лютого 1998 р. № 203 «Про реалізацію Угоди між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/203-98-п>.
4. Угода про вільну торгівлю між Республікою Македонія та Україною від 18 січня 2001 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/807_200.
5. Угода про вільну торгівлю між Урядом України та Урядом Чорногорії від 18 листопада 2011 року. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/892_008.
6. Factual Presentation, Free Trade Agreement between Ukraine and Montenegro (Goods and Services), WT/REG338/1/Rev.1.
7. Угода між Урядом України та Урядом Киргизької Республіки про вільну торгівлю від 26 травня 1995 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/417_003.
8. Угода між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю від 17 грудня 1992 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/112_007.
9. Угода про вільну торгівлю між Кабінетом Міністрів України та Урядом Держави Ізраїль від 21 січня 2019 року. URL: <http://me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&id=deda16bd-13bf-4d66-8a6c-ab30839dc8ed&tag=UgodaProVilnuTorgivliuMizhKabinetomMinistrivUkrainiTaUriadomDerzhavilzrail>.